

Cele șapte cuvinte de pe cruce

Cele șapte cuvinte de pe cruce

Și Isus spunea: „Tată, iartă--i, pentru că ei nu știu ce fac”. Și, împărțind hainele Lui între ei, au aruncat sortii. Luca 23.34

În decurs de o săptămână, multe profeții biblice au fost împlinite, profeții făcute cu mult timp înainte. Totuși, oamenii care L-au dat pe Hristos să fie răstignit au fost pe deplin responsabili pentru fapta lor nelegiuită. L-au așezat pe Domnul pe cruce, iar acest lucru a însemnat suferințe teribile pentru El, nu numai fizice. Totuși, nicio plângere nu s-a auzit din gura Lui, ci S-a rugat pentru vrăjmașii Săi. Cât de impresionant este să-L auzim spunând: „Tată, iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac”!

Cincizeci de zile mai târziu, în virtutea acestei scurte rugăciuni, Petru a predicat iudeilor despre faptul că îl omorâseră pe Prințul vieții, după care le-a spus că făcuseră lucrul acesta din neștiință (Fapte 3.15,17). Mesajul lui Petru a făcut ca trei mii de iudei să se pocăiască în ziua aceea, fiindcă Domnul Isus începuse o lucrare nouă, din cer. Totuși, conducătorii iudeilor, așa cum respinseseră slujirea lui Hristos pe pământ – El a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit (Ioan 1.11) – tot așa au respins mărturia apostolilor despre învierea lui Hristos și înălțarea Lui la dreapta lui Dumnezeu (Fapte 3-5).

Când Ștefan a dat mărturie despre aceste lucruri, a devenit primul martir. Pe când era împrășcat cu pietre, el s-a rugat pentru acei oameni nelegiuiți, ca păcatul să nu le fie ținut în seamă, după care a adormit în Domnul. El a înțeles că trăia într-un timp al harului și a urmat exemplul Stăpânului său. Este foarte probabil ca rugăciunea lui Ștefan să fi contribuit la convertirea lui Saul din Tars – persecutorul înverșunat al creștinilor – care era prezent la execuția lui Ștefan. În această zi a harului, să arătăm și noi, prin cuvinte și prin fapte, că aparținem Domnului Isus.

Și unul dintre răufăcătorii răstigniți îl hulea, spunând: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine însuși și mântuiește-ne și pe noi”. Dar celălalt, răspunzând, l-a mustrat, zicând: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași sentință? Și noi, în adevăr, pe drept suntem aici, pentru că primim ce ni se cuvine pentru ceea ce am făcut, dar Acesta n-a făcut nimic rău”. Și l-a spus lui Isus: „Amintește-Ți de mine, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta!”. Și Isus i-a spus: „Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu Mine în paradis”. Luca 23.39-42

Hristos crucificat! Și nu numai atât, ci a fost crucificat între doi tâlhari, care se făcuseră vinovați de răsccoală împotriva Romei. Conducătorul lor fusese Baraba, al cărui nume înseamnă „fiul tatălui” (Matei 27.16). Conducătorii iudei convinseseră mulțimile să ceară ca Isus din Nazaret să fie crucificat, iar Baraba să fie eliberat. Pilat a fost de acord și astfel Isus, adevăratul Fiu al Tatălui, a luat locul celui vinovat de omor. Acum, când atârna pe cruce între tovarășii lui Baraba, era hulit de către ei.

Apoi, dintr-o dată, a avut loc un miracol, atunci când unul dintre ei a înțeles că Isus era Mesia. Mărturisindu-și păcatul, el l-a mustrat pe tovarășul său și L-a onorat pe Hristos, numindu-L „Domn” și rugându-L să-și aducă aminte de el atunci când avea să vină în Împărăția Sa. Ce credință a avut acest om! Credința lui a fost răsplătită de promisiunea lui Hristos că avea să fie cu El în paradis în chiar aceea zi – „Și Isus i-a spus: «Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu Mine în paradis»”. Uimitor har!

După aproximativ treizeci de ani, apostolul Pavel a scris că a fi împreună cu Hristos este „cu mult mai bine”. A fi în paradis cu Hristos acum este mai bine decât să-L slujești pe pământ. Pavel îl văzuse pe Domnul (Fapte 9). Mai târziu, când a fost răpit în paradis, a putut gusta fericirea celor credincioși care „au adormit”. Însă tâlharul de pe cruce a crezut fără să vadă nimic din acestea. Cât de prețioasă pentru Domnul trebuie să fi fost cererea lui!

Iar lângă crucea lui Isus stăteau mama Lui și sora mamei Lui, Maria a lui Cleopa, și Maria din Magdala. Isus deci, văzând pe mama Sa și pe ucenicul pe care-l iubea stând alături, i-a spus mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău!”. Apoi i-a spus ucenicului: „Iată mama ta!”. Ioan 19.25-27

Mulți îl batjocoreau pe Domnul Isus răstignit, care le făcuse numai bine în timpul vieții Sale. În contrast cu aceștia, era un grup mic de credincioși devotați, care stăteau aproape de cruce. Cu aproximativ treizeci și trei de ani în urmă, mama Domnului – împreună cu Iosif – îl aduseseră în templu. Cu acea ocazie, Simeon spusese că o sabie avea să străpungă sufletul Mariei (Luca 2.35). Stând acolo lângă cruce, ea trebuie să fi realizat că acea profeție se împlinea acum înaintea ochilor ei.

Cealaltă Marie – cumnata mamei Domnului – era și ea acolo, împreună cu Maria Magdalena, din care Domnul scosese șapte demoni (Luca 8.2). Aceste femei aveau un mare devotament față de El și, datorită acestui devotament, Maria Magdalena avea să fie prima ființă umană căreia Domnul i Se va arăta după înviere (Ioan 20). Toți ucenicii fugiseră, cu excepția celui „pe care Isus îl iubea” și care stătea și el acolo, împreună cu aceste femei credincioase.

În această scenă de adâncă umilință, Domnul a privit la mama Sa și, de asemenea, la ucenicul care era acolo. Frații Săi încă nu credeau în El, iar acum El, fiul cel mai în vârstă al Mariei, urma să plece din lumea aceasta. Gândindu-se la ea, El a încredințat-o în grija ucenicului Său credincios.

Și era cam pe la ceasul al șaselea și s-a făcut întuneric peste toată țara până la ceasul al nouălea. Luca 23.44 Și, pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare, spunând: „Eli, Eli, lama sabactani?”, adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”. Matei 27.46

În acea zi, Domnul fusese bătut, batjocorit și blasfemiât. Toate instrumentele lui Satan au fost mobilizate împotriva Lui, provocându-L să-și demonstreze puterea și să Se dea jos de pe cruce. El nu a răspuns acestor provocări, ci a mijlocit pentru poporul Său vinovat, a rostit cuvinte de mângâiere pentru tâlharul răstignit lângă El – mântuindu-L, prin har, în ultimele momente ale vieții sale – și S-a îngrijit de mama Sa.

Acum însă un întuneric neobișnuit a venit peste toată țara și peste Imperiul Roman. Aceasta nu a fost o eclipsă, nici vreun alt fenomen natural, ci intervenția suverană a lui Dumnezeu. Întunericul a accentuat faptul că Dumnezeu Îl părăsise pe Omul desăvârșit, pe Cel Drept, care suferea pentru noi, cei nedrepti. Dumnezeu Și-a întors fața de la Cel care întotdeauna Îl onorase și Îl slujise. Nepătrunsă taină! Omul ascultător și dependent a fost părăsit de Dumnezeu, pe care întotdeauna Îl onorase.

În timpul acelor ceasuri de întuneric, Domnul Isus a purtat păcatele tuturor celor care aveau să creadă în El. Cel care n-a cunoscut păcatul a fost făcut păcat – Jertfa pentru păcat perfectă – pentru a ne aduce la Dumnezeu. Acolo a fost Dumnezeu glorificat. Hristos L-a glorificat întotdeauna pe Dumnezeu: la nașterea Sa, în viața Sa particulară, în viața Sa de slujire publică, iar acum ca Jertfă perfectă. Întunericul neobișnuit arată respectul creației pentru acele momente solemne; îngerii trebuie să-și fi acoperit fața. Nu vom înțelege niciodată profunzimea acelor ceasuri atât de cumplite pentru Domnul nostru. Ceea ce s-a întâmplat acolo a părut nedrept, însă era necesar, pentru ca astfel noi să putem deveni dreptatea lui Dumnezeu, în El.

După aceasta, Isus, știind că acum toate s-au sfârșit, ca să se îplinească Scriptura, a spus: „Mi-e sete”. Ioan 19.28

Separarea dintre Cel care suferea și Dumnezeul Său a produs o sete în sufletul și în duhul Său pe care nimeni n-o poate măsura. Suferințele intense L-au făcut de asemenea să sufere de o sete teribilă în trupul Său. În aceste împrejurări extrem de dificile, mai rămânea de împlinit un detaliu care fusese profețit. Astfel, El a împlinit ceea ce Scriptura spusese mai dinainte, atunci când a rostit cuvintele: „Mi-e sete”.

Am văzut cum, aflat pe cruce, El S-a îngrijit de alții: de poporul Său, de tâlharul care s-a pocăit și de mama Sa. Mai devreme, atunci când fusese pironit pe cruce, l-a fost oferită o băutură care să-l diminueze suferințele fizice, însă El, care urma să fie Jertfa perfectă pentru păcat și pentru vină, a refuzat-o. Ca Dar de mâncare perfect, El a fost întotdeauna dependent de Dumnezeu și plăcut Lui, chiar și în acele suferințe de nepătruns. Mai mult, El trebuia să fie și Jertfa de pace, punând bazele păcii dintre Dumnezeu și omul răscumpărat, astfel încât noi să putem avea părtășie cu un Dumnezeu sfânt și drept. Ca Ardere-de-tot, Hristos S-a dat pe Sine Însuși pentru voia și plăcerea lui Dumnezeu, astfel încât Dumnezeu să-și găsească satisfacția și odihna deplină în El și în lucrarea Sa împlinită.

Ca o ilustrare perfectă a acestor jertfe, Hristos Și-a păstrat un control deplin asupra simțurilor și astfel a refuzat băutura oferită la început. Acum, după șase ore, după ce a băut oțetul, El a putut striga: „S-a sfârșit!”. Omenește vorbind, acesta ar putea fi încă un motiv pentru care a spus: „Mi-e sete”.

Deci, când a luat Isus oțetul, a spus: „S-a sfârșit!”. Ioan 19.30

Și Isus, strigând din nou cu glas tare, Și-a dat duhul. Matei 27.50

Tatăl L-a trimis pe Fiul, iar El a venit de bunăvoie pentru a împlini lucrarea Sa. De la început și până la sfârșit, Duhul Sfânt L-a susținut, iar El S-a dat pe Sine fără pată lui Dumnezeu, prin Duhul cel veșnic (Evrei 9.14). În același timp, ca om, Hristos a împlinit toate cerințele sfințeniei lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a făcut rabat de la sfințenia Sa pentru că Fiul Său era Cel care suferea sub mâna Sa. Acestea sunt taine binecuvântate pentru mințile noastre omenești.

Astfel, Dumnezeul sfânt și drept a fost pe deplin satisfăcut de lucrarea pe care Domnul Isus a împlinit-o. Apoi Domnul a rostit acele cuvinte solemne și pline de putere: „S-a sfârșit!” – totul a fost plătit pe deplin, lucrarea a fost în totalitate împlinită. Dumnezeu a acceptat această lucrare. Perdeaua care separa Locul Sfânt de Locul Preasfânt s-a rupt în două, de sus până jos (Marcu 15.38). Această sfâșiere a perdelei de sus în jos a arătat că oamenii n-au avut niciun rol aici și că intrarea în prezența sfântă a lui Dumnezeu era acum deschisă, subiect pe care îl avem dezvoltat în Epistola către Evrei. Drepturile lui Dumnezeu fuseseră pe deplin satisfăcute prin lucrarea și prin jertfirea lui Hristos, iar acum El putea ieși către om, pentru a-l declara drept pe cel care crede în Isus (Romani 3.24-26) și pentru a-l invita să intre în prezența Sa, pentru totdeauna.

Această scumpă comuniune a noastră cu Dumnezeu și a lui Dumnezeu cu noi este posibilă datorită lucrării împlinite de Hristos pe cruce, datorită morții Sale, a învierii, a înălțării și a glorificării Sale la dreapta lui Dumnezeu. De acolo, El a trimis Duhul Sfânt, pentru ca noi să ne putem bucura de această intrare liberă. Lăudat să fie Dumnezeu!

Și Isus, strigând cu glas tare, a spus: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!”. Și, spunând aceasta, Și-a dat duhul. Luca 23.46

Ultimul cuvânt al Domnului pe cruce este redat doar în Evanghelia după Luca. Luca pune accentul pe partea umană a lucrurilor și arată că, de îndată ce lucrarea lui Hristos a fost încheiată, separarea dintre Dumnezeu și El s-a încheiat. Luca ne spune ceea ce s-a întâmplat după ce au trecut cele trei ceasuri de întuneric, anume că părtășia dintre Dumnezeu și Domnul Isus a fost reluată.

Cu o încredere deplină, Domnul Își încredințează duhul în grija Tatălui. Luca ne atrage atenția asupra rezultatelor a ceea ce avusese loc în timpul celor șase ceasuri solemne cât Domnul stătuse pe cruce: „Și centurionul, văzând ce s-a întâmplat, Îl glorifica pe Dumnezeu, spunând: «Într-adevăr, Omul acesta era drept»” (Luca 23.47). O temă proeminentă în scrierile lui Luca este reprezentată de lauda și de gloria aduse lui Dumnezeu de către ființele omenești răscumpărate. Detaliile cu privire la centurion sunt importante nu numai datorită mărturiei lui că Domnul Isus fusese un Om drept, ci și pentru faptul că acest roman L-a glorificat pe Dumnezeu. Pentru a face acest lucru, el trebuie să fi fost credincios. În această zi a harului, Dumnezeu primește glorie doar de la cei credincioși, însă în veacul viitor și la tronul de judecată mare și alb, orice genunchi se va pleca – chiar și al celor necredincioși.

clickbible.org